

Fővárosi Ítéltábla

16.Gf.40.008/2022/9-II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Pencz Kamilló ügyvéd (cím5) által képviselt Felperes1 (született: születési név, cím2) felperesnek a Dr. Molnár és Dr. Bata Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Molnár Iván ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím4) alperes ellen tagsági jogviszonyon alapuló elszámolás iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2021. október 27-én kelt 2.G.40.166/2018/103. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés és az alperes által benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit a teljes perköltségre kiterjedően részben megváltoztatja, és a marasztalás összegét 3.794.405 (hárommillió-hétszázkilencvennégyezer-négyszázöt) forintra felemeli, a keresetet ezt meghaladóan elutasító rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.585.000 (egymillió-ötszáznyolcvanötezer) forint első- és másodfokú együttes perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) által megállapított tényállás szerint a felperes 2003. szeptember 30. és 2016. október 13. között volt az alperes tagja. A belépésekor vagyoni hozzájárulásának értéke 100.000 forint volt.

[2] Az alperes alapszabálya II.3.3. pontja többek között tartalmazza, hogy a szervezetben az érdekeltségi rendszer a tag és szervezet közötti együttműködés teljesítésétől függ, azon alapul. Az adózás utáni eredmény felosztásában a II.6.2. pont szerint elsődleges a tag és a szervezet közötti együttműködés arányában felosztásra kerülő eredmény. A II.6.2. pont alapján a közgyűlés az adózás utáni eredmény felhasználása során

meghatározza a tagok között a szövetkezettel való gazdasági együttműködésük arányában felosztásra kerülő összeget.

A II.8.1. a) pont szerint a tagsági jogviszony megszűnik, ha a tag a szövetkezetből kilép. A kilépési szándék igazgatóságnál bejelentése és a tagsági viszony megszűnése között három hónapnak kell eltelnie. A II.8.9. pont értelmében, ha a tagsági jogviszony bármely okból megszűnik, a volt taggal el kell számolni. A volt tagot a vagyoni hozzájárulásának értéke, valamint a tagsági jogviszony időtartama alatt keletkezett, a vagyoni hozzájárulásra jutó saját tőke – lekötött tartalékkal csökkentett – összege illeti meg, abban az esetben, ha az a veszteség fedezésére nem került felhasználásra.

Az alperes alapszabályának III.1. pontja határozza meg a közgyűlés feladatkörét, amelybe nem tartozik bele a lekötött tartalékról történő döntés.

[3] Az alperes 2016. május 30-i igazgatósági ülésén felvett jegyzőkönyv szerint „A beruházásra (gabonátároló) 210.000.000 forintot fejlesztési tartalékba kell helyezni, könyvelésnek dokumentálni, szavazást kérek, egyhangúlag megszavazták, kivéve Felperes1t, aki nemmel szavazott.” Az alperes igazgatósága 2016. május 30. napján meghozott határozata ellen jogorvoslattal nem éltek.

[4] A szövetkezet elnöke, személy 2016. június 2-án a könyvelésnek írt levelében rögzítette, hogy az igazgatóság döntése értelmében az adott évben is fejlesztési tartalékot képeznek 210.000.000 forint értékben, a gabonátároló beruházáshoz. Kérte a könyvelést, hogy a 210.000.000 forint fejlesztési tartalékot lekötött tartalékként szerepeltessék a könyvekben, a 2014. évben szintén lekötött tartalékként nevesített 10.000.000 forinttal együtt. Ennek okán a szövetkezet lekötött tartaléka 2016. évben 220.000.000 forintra módosul.

[5] Az alperes 2017. február 21. napján tartott közgyűlésén meghozott, az alperes 2016. évi gazdálkodásáról szóló beszámolót elfogadó 4. számú határozat tartalmazta, hogy lekötött tartalék mérlegben kimutatott összege 220.000.000 forint; elemei a 2014. évben lekötött tartalék 10.000.000 forint és a 2016. évben az eredménytartalékból lekötött tartalék 210.000.000 forint.

Az e napon hozott határozatokat - köztük a 4. számú határozatot - a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám számú, 2017. december 22-én jogerős ítéletével hatályon kívül helyezte. A határozatok végrehajtása felfüggesztésére nem került sor.

[6] A felperes 2016. július 13-án az alperes igazgatóságának címzetten a szövetkezetből történő kilépését, tagsági jogviszonya megszüntetését bejelentette, az igazgatósági tagi tisztségéről lemondott; kérte a Ptk. 3:361. § (1) bekezdése szerinti elszámolást.

Az alperes tagsági jogviszonya 2016. október 13. napján szűnt meg.

[7] A felperes módosított kereseti kérelmében az alperes 4.117.920 forint és ennek 2016. október 13-tól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és a perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Kereseti kérelmét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:361. §-ára alapította.

Kifejtette, hogy az alperes eljárása, amellyel a saját tőke összegét a lekötött tartalékkal csökkentette, a jóhiszeműség és tisztesség követelményével ellentétes, nem felel meg a Ptk. 1:3. és 1:4. §-aiban foglaltaknak, az 1:5. §-a szerint joggal való visszaélésnek tekintendő.

Veszteség fedezését szolgáló pótbefizetés nem történt, a fejlesztési tartalék képzése az eredménytartalék terhére történt, amely a kilépő taggal történő elszámolás ellehetetlenítését szolgálta. A gabonatároló 2017-ben megvalósult, ezért a fejlesztési célra lekötött tartalék okafogyottá vált, azt az eredménytartalékba vissza kellett volna vezetni, amely osztalék fizetési forrást jelentene.

Álláspontja szerint az alperes igazgatósági ülésén a lekötött tartalék kérdéséről nem hozhattak határozatot, mivel azt a szövetkezetekről szóló 2006. évi X. törvény (Szövetkezeti tv.) 26. § (2) bekezdése, majd a Ptk. 3:335. § (2) bekezdése kizárta.

Előadta, hogy az alperes közgyűlése által 2017. február 21-én jóváhagyott 210.000.000 forint lekötött fejlesztési tartalékot a 2016. évi mérlegben visszamenőlegesen nem lehet szerepeltetni.

[8] Az alperes a kereset 220.928 forintot meghaladó részének elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Fenntartott nyilatkozatában nem vitatta, hogy a kilépés időpontja 2016. október 13.

Hivatkozott arra, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv.tv.) 37. § (2) bekezdés c) pontja szerint az eredménytartalék csökkentéseként kell kimutatni az eredménytartalék lekötött tartalékba átvezetett összegét. A Számv.tv. 38. §-a nem tér ki arra, hogy fejlesztési tartalék címen lekötött összeget a saját tőkét csökkentő tételeként nem lehet figyelembe venni. Állította, hogy a Számv.tv. 38. § (2) bekezdés c) pontja szerint a kötelezettségek fedezetére képzett lekötött tartalékot, nem a Számv.tv. 38. § (4) bekezdése szerinti veszteségek fedezetére. A Ptk. 3:361. §-a kifejezetten a lekötött tartalékkal csökkentett, a tagsági jogviszony időtartama alatt keletkezett, a vagyoni hozzájárulásra jutó saját tőke összegét nevesíti a tagsági jogviszony megszűnése esetén. Tehát a saját tőke számításánál a tőketartalék és a lekötött eredménytartalék kivonása a kilépő tagnak kiadandó vagyonnövekmény elszámolásakor helyes.

Az alapszabály II.3.3. és II.6.2. pontjai értelmében a döntés a tartaléklekötésről nem közgyűlési hatáskör. Az igazgatóság 2016. május 30-án döntött 210.000.000 forint fejlesztési tartalék képzéséről.

Előadta, hogy a Számv.tv. 15. § (2) bekezdése értelmében a mérlegkészítés időpontjában a tudomására jutó tételeket ún. zárlati tételként a 2016. évi könyvelésben rögzíteni kellett, így a 2016. május 30-i gazdasági eseményt, a szövetkezet igazgatósága által képzett 210.000.000 forint lekötött tartalékról szóló határozatot az év végi zárás tételeként le kellett könyvelni.

Állította, hogy a 2016. október 13-ai időpontra a 2016. év végi beszámoló adatait kell arányosítani, nem a 2015. évit.

Álláspontja szerint a felperessel arra tekintettel kell elszámolni, hogy a jegyzett tőke összegeként 5.600.000 forint, tőketartalékként 15.427.000 forint, lekötött tartalékként

220.000.000 forint vehető figyelembe, és – mivel a 2016. évi beszámoló nem tartalmaz értékelési tartalékra adatot – a saját tőke további növelésének nincs helye. Ezen számításra tekintettel pedig a felperesnek fizetendő, ténylegesen ki is fizetett, de a felperes által visszautalt összeg 220.928 forint.

[9] Az elsőfokú bíróság a 2021. október 27-én kelt 2.G.40.166/2018/103. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 505.920 forint tőkét és ennek 2016. október 14. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 70.265 forint perköltséget. Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Az alperes által nem vitatott tényként vette figyelembe, hogy a felperes tagsági jogviszonya 2016. október 13. napján szűnt meg, és az elszámolás ezen időpontra vonatkozik.

Az elszámolás során a Ptk. 3:361. § (1) bekezdésének kógens rendelkezéseire volt tekintettel, és nem vette figyelembe az alperes alapszabályának ezzel ellentétes azon rendelkezéseit, amelyek szerint az elszámolás a tag és szervezet közötti együttműködéstől is függ, ezért a felosztásra kerülő összeget ezt is figyelembe véve kellene meghatározni.

A szakértői véleményre is tekintettel, évközi jóváhagyott beszámoló hiányában az előző évi, 2015-ös jóváhagyott beszámoló tényadataiból kiindulva, időarányosan határozta meg a saját tőke elemeinek a kilépés időpontjára, mint fordulónapra vonatkozó értékeit.

Az alperes 2016. évi főkönyvi kartonja alapján a jegyzett tőke nagysága a felperes kilépésének időpontjában 5.800.000 forint volt. Az alperes saját tőkéje a szakértői vélemény alapján 2016. október 13-án összesen 249.400.000 forint, amely összeg meghatározásánál a Számv.tv. 39. §-a alapján - a szakértői véleményt elfogadva - számolt az épületek esetében 15.860.000, az építmények esetében 3.049.000, összesen 18.909.000 forint újraelőállítási értékkel mint értékelési tartalékkal is.

Nem fogadta el a szakértői vélemény - általa jogkérdésben állásfoglalásnak minősített - azon megállapítását, hogy 210.000.000 forint lekötött tartalék 2016. december 31-i keltezéssel került a könyvelésbe, a lekötés a 2017. február 21-ei közgyűlésen történt, így ezen időpont előtt figyelembe nem vehető. Ezzel szemben azt állapította meg, hogy az alperes igazgatósága 2016. május 30. napján hozott döntést 210.000.000 forint fejlesztési tartalék képzéséről. Az alperes elnöke személy 2016. június 2-án erről tájékoztatta a könyvelést. Az a tény, hogy a könyvelésben nem 2016. május 30-ai dátummal jelenik meg a lekötött tartalék, nem változtat azon, hogy a döntést a szervezet igazgatósága 2016. május 30. napján hozta meg, a gazdasági esemény ekkor történt. A 2017. február 21-i közgyűlés a beszámolót fogadta el, amelynek már része volt a lekötött tartalékról szóló döntés. Az alperes igazgatósága 2016. május 30-án meghozott határozata ellen a Ptk. 3:36. §-a szerinti jogorvoslattal senki sem élt.

Az igazgatósági határozat felülvizsgálatának a jelen perben nincs helye, ekként a határozathozatal körében a felperes által hivatkozott szabálytalanságokat nem találta figyelembe vehetőnek.

A per eldöntése szempontjából – mivel nem a közgyűlés döntött a tartalékba helyezésről – nem bír jelentőséggel, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám számú ítéletében a közgyűlés határozatait hatályon kívül helyezte. Amennyiben pedig a közgyűlés döntött volna a tartalékba helyezésről, a per eldöntését ez sem befolyásolná, mert a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. tv. (a továbbiakban: Ptké.) 10/A. § (3) bekezdése értelmében a Ptk. 3:37. §-ának alkalmazásában a határozat hatályon kívül

helyezését kimondó bírósági ítélet hatálya annak jogerőre emelkedésével áll be, a Ptk. 3:36. § (4) bekezdése szerint a határozat hatályon kívül helyezése iránti per megindításának a határozat végrehajtására halasztó hatálya nincs, a határozat végrehajtásának felfüggesztésére nem került sor.

Ezért a felperes igazgatósági határozattal kapcsolatban a Ptk. 1:3. §, 1:4. § és 1:5. §-ában foglaltakra hivatkozását megalapozatlannak találta.

A felperes tagsági jogviszonyának megszűnése időpontjában az alperes 210.000.000 forint tartalékba helyezéséről már döntött, így nem csupán a szakértő által számolt 10.000.000 forint, hanem ez az összeg is korrekciós tényezőként vehető figyelembe.

A Számv.tv. 38. § (1) bekezdése, (3) bekezdés g) pontja, (4)-(6) bekezdéseit idézve megállapította, hogy az alperes saját elhatározása alapján, a Számv.tv. 38. § (3) bekezdés g) pontja szerinti, saját céljait szolgáló tartalékot kötött le, nincs szó a veszteség fedezésére lekötött tartalékról. A gabonatároló 2017. december 4-én kapott használatbavételi engedélyt, így nem alapos a felperesnek az a hivatkozása, hogy a fejlesztésre lekötött tartalék okafogyottá vált, azt az eredménytartalékba vissza kellett volna vezetni. Mivel nem a veszteség fedezésére lekötött tartalékról van szó, így a Ptk. 3:361. § (1) bekezdése alapján a saját tőkét a lekötött tartalékkal csökkenteni kell.

Ha az alperes meg is sértette a Számv.tv. előírásait, azok jogkövetkezménye a Számv.tv. 170. § (1) bekezdése szerint a jelen perben nem vonható le.

A fentiek alapján akként számolt, hogy az alperes saját tőkében keletkezett vagyoni növekményének összege 2016. október 13. napján 249.400.000 forint, a jegyzett tőke, 5.800.000 forint levonását követően 243.600.000 forint, amely a lekötött tartalékkal, 220.000.000 forinttal csökkentve 23.600.000 forint, annak (a felperesre eső) 1,72%-os aránya 405.920 forint mint tőkenövekmény, amely a vagyoni hozzájárulás 100.000 forint összegével megnövelve 505.920 forint; ez az összeg illeti meg a felperest.

Indokolta a más perekben adott szakértői vélemények beszerzésére irányuló bizonyítási indítvány mellőzését.

[10] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

[11] A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a marasztalási összeg 3.612.000 forinttal, 4.117.920 forintra emelését és az alperes perköltség viselésére kötelezését kérte.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem volt tekintettel az alapszabály II/6.1., III/1.2. d) és e), III/3.1., III/3.4. és a III/3.12. a) pontjaira, amikor azt állapította meg, hogy a lekötött tartalékról történő döntés nem a közgyűlés feladatkörébe tartozik. A Ptk. 3:335. § (2) bekezdés e) pontjában és a Számv.tv. 36. § (3)-(5) bekezdéseiben és a 37. § (3) bekezdésében foglaltakra is hivatkozással állította, hogy az ilyen jellegű számviteli döntés taggyűlési határozathoz kötött, az Alapszabály III/3.12. a) pont utolsó mondata értelmében az igazgatóság ezzel összefüggésben csupán javaslatot tehet. E körben hivatkozott a Fővárosi Törvényszék és a Veszprém Megyei Bíróság egyedi ügyekben hozott határozatainak indokolására is.

Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett 2016. május 30-i igazgatósági döntés nem a lekötött tartalékról, hanem fejlesztési tartalékról rendelkezik. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította

meg, hogy a szövetkezet elnöke a 2016. június 2-án kelt levelében rögzítette az igazgatóság fejlesztési tartalék képzéséről döntését és kérte a könyvelést a lekötött tartalék szerepeltetésére, ezt cáfolja a könyvelő 2017. január 3-i tájékoztatásában szereplő lekötött tartalék 10.000.000 forint összege és az alperes főkönyvi kartonjainak tartalma is.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az igazságügyi szakértő azon véleményét, miszerint a 2016. december 31-i dátummal rögzített gazdasági eseményt a 2016. október 13-án kilépő tag esetében nem lehet figyelembe venni, csupán a 10.000.000 forint fejlesztési tartalék vehető figyelembe korrekciós tényezőként, továbbá nem volt figyelemmel arra, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám számú ítéletével az alperes 5/2017. (02. 21.) számú, a 2016. évi mérleg beszámolót elfogadó közgyűlési határozatát jogerősen hatályon kívül helyezte; az ítélet meghozatalakor már jogerős határozat megállapításai nem lettek volna figyelmen kívül hagyhatók. Ezek szerint 2016. október 13-án nem létezett olyan közgyűlési határozat, amely alapján figyelembe lehetett volna venni a 210.000.000 forint lekötött tartalékot, az ilyen összegű fejlesztési tartalék képzését. A szakértő által is hivatkozott számviteli alapelv szerint a gazdasági eseményeket azok megvalósulásának napján kell a könyvekben rögzíteni, így a 2017. február 21-i közgyűlés döntése szerinti gazdasági esemény korábbi figyelembevétele nem megalapozott. Az elsőfokú bíróság annak ellenére tért el a szakértő szakmai álláspontjától, hogy a kérdés megítéléséhez különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik.

[12] Az alperes csatlakozó fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a fizetendő tőkeösszeg 311.368 forintra mérséklését és a felperes perköltség fizetésére kötelezését kérte.

A perben 2018. augusztus 23-án tett nyilatkozatára hivatkozással előadta, hogy a felperes kilépési dátuma nem 2016. október 13., hanem 2016. december 31.

Álláspontja szerint a Ptk. 3:361. § (1) bekezdése nem kógens, hanem diszpozitív rendelkezést tartalmaz, a három hónapon belüli, kötelező kiadási kötelezettséget kivéve az alapszabály eltérhet a tagsági jogviszony megszüntetését szabályozó rendelkezésektől. Az alapszabály a Ptk. 3:325. § (1) és (4) bekezdésének felhatalmazása alapján a II.3.3. és a II.6.2. pontja rendelkezik az adózás utáni eredmény a tag és a szövetkezet közötti együttműködés arányában történő felosztásáról, a beszállított termék értékének arányában.

Az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el a szakértői véleményben meghatározott 18.909.000 forint értékhelyesbítést, figyelemmel arra, hogy a Számv.tv. 59/A. § (1) bekezdésében foglalt döntési jogosultságával élve a számviteli politikájában 15. pont alatt rögzítetten az éves beszámolóban a piaci értéken/valós értéken történő értékelést nem szerepelteti, nem alkalmazza az értékhelyesbítést. A Ptk. 3:361. § (1) bekezdése konkrétan nevesíti a taggal való elszámolás módját, és nem utal arra, hogy a saját tőke elemét növelni kellene az épületek és építmények újra-előállítási értékével, az építőipari árindex figyelembevételével. Megjegyezte, hogy a szakértői vélemény ellentmondásos, mivel a felperes kilépési dátumát 2016. október 13-ban rögzíti, míg az értékelést a 2016. december 31-i nettó értéken végzi.

Táblázatos formában kimutatta a saját tőke alakulását a 2016-2017. években, és levezette, hogy a saját tőke nyitóállománya 2017-ben 250.564.000 forint, a felperes szövetkezeti tagságának ideje alatt beszállított termények mennyisége összesen 646,57 tonna, míg a szövetkezet tagjai által beszállított összes termények mennyisége ugyanezen időszakban 29.176,44 tonna. Ebből következően a felperes vagyoni hozzájárulásának aránya 0,02216068855. A felosztható szabad tőke hányad összegét csökkentve az összesen 220.000.000 forint lekötött tartalékkal, a jegyzett tőke 5.600.000 forint összegével és a tőketartalék 15.427.000 forint összegével a felosztható eredménytartalék 9.538.000 forint,

amelyből a felperest a vagyoni hozzájárulásának arányában 211.368 forint, továbbá a részjegyenek 100.000 forint összege illeti meg.

[13] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet keresetet részben elutasító rendelkezése helytálló voltára hivatkozott. Előadta, a közgyűlés még sohasem osztotta fel az adózás utáni eredményt a tagjai között, a tagok igazi nyeresége – a felperes által is tudottan – nem az adózás utáni eredmény felosztásából, hanem abból képződik, hogy olcsóbban jutnak a termeléshez szükséges anyagokhoz és drágábban, piaci ár felett értékesíthetik terményeiket.

Sem az alapszabály, sem jogszabály nem írja elő, hogy az eredménytartalékból lekötött tartalék képzéséről döntés kizárólagos közgyűlési hatáskörbe tartozna. A közgyűlés megbízta az igazgatóságot a gabonatároló felépítésével összefüggő valamennyi döntéssel, amelybe beletartozik a beruházási célú tartalék képzése is. Az alapszabály a közgyűlés előzetes írásbeli jóváhagyását a 100.000.000 forintot meghaladó szerződéses kötelezettségvállaláshoz, nem pedig a lekötött tartalék képzéséhez írja elő. A tároló építésére 2016 tavaszán írták ki a pályázatot, az építési engedély 2016. május 11-i, az igazgatóság ezen előzmények után, 2016. május 30-án döntött a lekötött tartalék képzéséről. A műszaki átadás 2017. október 6-án történt meg, a használatbavételi engedély 2017. december 4-i, így a lekötött tartalék képzése, annak időpontja és indokoltságának vitatása megalapozatlan.

A felperes Számv.tv.-re hivatkozása irreleváns, a jegyzett tőkében nem történik változás az adózott eredmény eredménytartalékba helyezésével.

[14] A felperes a csatlakozó fellebbezésre tett ellenkérelmében - nyilatkozata tartalma szerint - az ítélet csatlakozó fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte.

[15] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki.

Az alapszabály II.3.3. pontja a tagsági jogviszony tartalma, a tagok jogai és kötelezettségei alcím alatt, a 7. oldal második és harmadik bekezdésében azt tartalmazza, hogy a szövetkezetben az érdekeltségi rendszer a tag és a szövetkezet közötti együttműködés teljesítésétől függ, és arra alapozódik, a tagok által beszállított termék értékének arányában. Az eredmény felosztása és a felhalmozott vagyon a tagok között a beszállított termék értékének arányában kerül felosztásra.

Az alapszabály II.6.1. pontja az adózás utáni eredmény felosztása cím alatt tartalmazza, hogy a szövetkezet közgyűlése – az igazgatóságnak a felügyelőbizottság véleményével együtt előterjesztett javaslata alapján, a számviteli törvény szerinti beszámoló ismeretében – a számviteli törvény szerinti beszámoló elfogadásával egyidejűleg dönt az adózás utáni eredmény felosztásáról. A II.6.2. pont értelmében az adózás utáni eredmény felosztása körében – egyebek mellett – meghatározza a közösségi alapba helyezendő összeget, és a szövetkezet egyéb céljainak (beruházás, stb.) megvalósítására szolgáló összeget.

Az alapszabály III.1.2. pontja szerint kizárólag a közgyűlés hatáskörébe tartozik – egyebek mellett – a szövetkezeti vagyon egy részének közösségi alappá minősítése, valamint döntés a közösségi alap felhasználásának főbb elveiről [d) pont] és a számviteli törvény szerinti beszámoló elfogadása, döntés az adózott eredmény felhasználásáról [e) pont].

Az alapszabály III.3.1. pontja értelmében az igazgatóság dönt mindazokban a kérdésekben, amelyeket a törvény vagy az alapszabály nem utal a közgyűlés illetőleg a felügyelőbizottság hatáskörébe.

[16] A fellebbezés nagyobb részben, a csatlakozó fellebbezés részben megalapozott, az alábbiak szerint.

[17] Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, azonban az a perben csatolt, módosított alapszabály tartalma alapján – a fentiek szerint – a másodfokú eljárásban kiegészíthető volt.

Az elsőfokú bíróság nem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely folytán a perindításkor hatályban volt, ezért a jelen eljárásban még alkalmazandó a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 252. § (2) bekezdésében foglalt hatályon kívül helyezési ok állna fenn – az 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 1. pontjában foglaltakra is tekintettel –, a Fővárosi Ítéltábla ezért az ítéletet a rPp. 253. § (3) bekezdése alapján, a fellebbezés a csatlakozó fellebbezés korlátai között bírálta felül.

A felülbírálati jogkörében ezért nem érintette az ítéletnek a fellebbezéssel, valamint csatlakozó fellebbezéssel nem támadott, az alperest 311.368 forint tőke és ennek járulékai megfizetésére kötelező részét, amely az rPp. 228. § (4) bekezdés második mondata értelmében jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítéletnek a keresetet 505.920 forintot meghaladó részében elutasító rendelkezése a felperes fellebbezése, míg a 311.368 forintot meghaladó marasztalást tartalmazó része az alperes csatlakozó fellebbezése alapján volt vizsgálandó a másodfokú eljárásban.

[18] Az elsőfokú bíróság helytállóan folytatott le szakértői bizonyítást a szövetkezetből kilépő tagot elszámolás alapján megillető összeg meghatározása céljából, azonban a szakértői vélemény nem megfelelő értékelésével a felperest megillető összeget tévesen számította.

A Ptk. 3:361. § (1) bekezdése értelmében a tagsági jogviszony megszűnése esetén a tagot vagy jogutódját a vagyoni hozzájárulásának értéke, valamint a tagsági jogviszony időtartama alatt keletkezett, a vagyoni hozzájárulásra jutó saját tőke - lekötött tartalékkal csökkentett - összege illeti meg, abban az esetben, ha az a veszteség fedezésére nem került felhasználásra. Az összeget a tagsági jogviszony megszűnését követő három hónapon belül kell kiadni; a három hónapnál hosszabb időtartamot előíró alapszabályi rendelkezés a nyolc évet meghaladó részében semmis.

Az alperes alapszabályának a kilépő taggal elszámolást szabályozó II.8.9. pontja ezzel lényegében egyező rendelkezéseket tartalmaz.

[19] A per során nem volt vitás, hogy a felperes az alperesi szövetkezet tagja volt, és az sem, hogy az alperesből kilépett, így az alperest vele szemben elszámolási kötelezettség terheli.

Az alperes a követelés jogalapját nem, csupán annak összegét vitatta.

A rPp. 164. § alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alapszabály és a Ptk. 3:361. §-ának rendelkezései alapján az általa állított összeg illeti meg.

[20] Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az elszámolást a 2016. október 13-i időpontra nézve folytatta le, a felperes 2016. július 13-án megtett kilépési nyilatkozatára figyelemmel.

A Fővárosi Ítéltábla e körben rögzíti, hogy az alperes az érdemi ellenkérelmében ugyan vitatta a kilépés felperes által állított dátumát, és állította, hogy az elszámolást 2016. december 31-i időpont figyelembevételével kell lefolytatni, azonban a csatlakozó fellebbezésben hivatkozott, 2018. augusztus 23-i nyilatkozatát követően, a 2018. október 12-i tárgyaláson tett, a 2.G.40.160/2018/10. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával 2016. október 13-i dátummal elszámolás megalapozottságát elfogadta, majd a 2021. június 9-én tartott tárgyaláson, a 2.G.40.166/2018/87. számú jegyzőkönyvbe foglaltan kifejezetten akként nyilatkozott, hogy nem teszi vitássá a kilépés időpontját. Ezt követően az elsőfokú eljárás tartama alatt nem tett olyan újabb nyilatkozatot, amelyet a korábbi elismerő nyilatkozatával szemben akként lehetne értékelni, hogy vitássá teszi, hogy a felperessel a 2016. október 13-i időpontban kell elszámolni.

Az elsőfokú bíróság ennek alapján helytállóan folytatta le a bizonyítást az alperes 2016. október 13-án fennállt vagyoni helyzetének alapulvételével.

[21] A Fővárosi Ítéltáblának a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés hivatkozásaira tekintettel azt kellett vizsgálnia, hogy a felperest megillető összeg számítása helyesen történt-e a saját tőke összegét csökkentő 210.000.000 forint lekötött tartalék, 5.800.000 forint jegyzett tőke és 18.909.000 forint értékelési tartalék figyelembevételével, a felperes vagyoni hozzájárulása arányában.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette a tartaléklekötés megtörténtének és a saját tőke tagsági jogviszony időtartama alatt keletkezett növekménye mértékének megállapítását könyvszakértői kérdésnek, azonban a szakértőnek a fejlesztési célú tartalék lekötésére vonatkozó, szakmai megállapításait helytelenül mellőzte, míg a szakértő per egyéb adataival ellentétes, az értékelési tartalék figyelembevételére vonatkozó megállapításait tévesen fogadta el az ítélete alapjául.

[23] A kilépő taggal elszámolás során a lekötött tartalék mértékének megállapításánál az alábbiakra kell tekintettel lenni.

[24] A Számv.tv. 37. § (2) bekezdés c) pontja értelmében az eredménytartalék csökkenéseként kell kimutatni az eredménytartalék lekötött tartalékba átvezetett összegét.

A 38. § (1) bekezdés szerint a lekötött tartalék a tőketartalékból, illetve az eredménytartalékból lekötött összegeket és a kapott pótbefizetés összegét foglalja magában. A (3) bekezdés g) pontja szerint az eredménytartalékból kell lekötöni és a lekötött tartalékba

átvezetni más jogszabály szerint vagy a vállalkozó saját elhatározása alapján lekötött - kötelezettségek fedezetét jelentő vagy saját céljait szolgáló - tartalékot.

[25] A perben nem volt vitás, hogy a korábban lekötött 10.000.000 forint a saját tőke összegét csökkenti, vitás volt azonban, hogy ezt követően az eredménytartalékból további 210.000.000 forint lekötött tartalékba átvezetése a felperes kilépése folytán esedékes elszámolás 2016. október 13-i időpontjáig megtörtént-e.

Az alperes e vonatkozásban azt adta elő, hogy az igazgatósága 2016. május 30-i határozatával a 210.000.000 forintot a gabonátároló várható költségeire tekintettel lekötötte.

[26] Az elsőfokú bíróság álláspontja annyiban helytálló, hogy az eredménytartalék fejlesztési célú lekötéséről való döntésre jogosultság megítélése nem szakkérdésnek, hanem jogkérdésnek minősül. Az elsőfokú bíróság azonban tévesen állapította meg, hogy a fejlesztési tartalék képzéséről az alperes igazgatósága döntést hozhatott, amely döntéssel a tartalék lekötése megtörtént.

[27] A társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tao. tv) 7. § (1) bekezdés f) pontja szerint az eredménytartaléknak az adóévben lekötött tartalékba átvezetett és az adóév utolsó napján lekötött tartalékként kimutatott összege, de legfeljebb az adóévi adózás előtti nyereség (a továbbiakban: fejlesztési tartalék).

[28] A fentiek alapján a Tao. tv. szerinti fejlesztési tartalék képzése a vállalkozó saját elhatározásán alapul, azt az adóév utolsó napjára készített beszámolóban kell lekötött tartalékként kimutatni. Az adóév számviteli lezárása az adóév utolsó napjára vonatkozóan elkészített beszámoló legfőbb szerv általi elfogadásával történik. Az adózó ugyanis a beszámoló elkészítésekor és elfogadásakor kerül abba a helyzetbe, hogy világos és egyértelmű képet kapjon vállalkozásának gazdasági és pénzügyi helyzetéről. Ennek ismeretében határozhat a következő évek fejlesztéseinek forrásáról és mértékéről. (Legfelsőbb Bíróság Kfv.35.013/2010/5.)

Fejlesztési tartalékot tehát úgy képezhet a vállalkozó, ha az eredménytartaléknak az adóévben lekötött tartalékba átvezetett összegét az adóév utolsó napján a beszámolóban lekötött tartalékként kimutatja.

[29] A 2019. március 12-i igazságügyi könyvszakértői vélemény egyértelműen tartalmazza, hogy az újabb lekötött tartalék könyvekben rögzítése csak 2016. december 31-i időponttal történt meg, a közgyűlés azt 2017. február 21-én hagyta jóvá. A szakértői vélemény 4. és 6. függelékét képező főkönyvi kartonok ezen összeg lekötésének időpontjaként szintén 2016. december 31-ét tüntetik fel. A szakértő a 2019. június 6-i kiegészítő véleményében egyértelműsítette, hogy – mivel a fejlesztési tartalékot az éves folyamatos könyvelés keretében legkésőbb az adott év december 31-ig meg kell képezni – az nem szerepeltethető az év végi zárlati tételek között, így az alperes által 2016. december 31-i dátummal feltüntetett lekötött tőke nem vehető figyelembe a saját tőkét csökkentő

tényezőként. A szakértő a 2020. február 26-i tárgyaláson történt meghallgatása során azt is előadta (2.G.40.166/2018/53. számú jkv.), hogy a 210.000.000 forint lekötött tartalékot azért sem rögzíthették volna 2016. december 31-i időponttal a könyvekben, mivel azt a közgyűlés csak később, 2017. február 21-én hagyta jóvá. A szakvélemény 2021. május 12-i kiegészítésében szerepel, hogy az adott gazdasági eseményt azzal a nappal kell beállítani a könyvekbe, amikor az a gazdálkodónál megtörtént.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az alperes a részére megküldött, 2017. január 3-án kelt elszámolásában lekötött tartalékként csak a 10.000.000 forint összeget szerepeltette.

[30] A perben szakkérdésnek minősül az, hogy az eredménytartalék terhére a 210.000.000 forint lekötött tartalékba átvezetése, lekötése mikor történt meg, az milyen időponttól vehető figyelembe a saját tőkét csökkentő tételként. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen minősítette jogkérdésnek a tartalék lekötésének, a fejlesztési tartalék képzésének megítélését, hiszen az nem csupán az erről szóló döntés meghozatalának, hanem a lekötés tényleges megvalósulásának, a könyvekben átvezetésének is a függvénye. Így az elsőfokú bíróság a szakértő szakmai álláspontját tévesen hagyta figyelmen kívül.

[31] A fentiek alapján az állapítható meg, hogy az alperes által hivatkozott 2016. május 30-i igazgatósági döntést követően a 210.000.000 forint eredménytartalékból lekötött tartalékba átvezetése az alperes könyveiben nem történt meg, az a saját tőke összegét csupán 2016. december 31-i lekönyvelésének napján csökkenthette.

Mindezekre figyelemmel a felperessel elszámolás 2016. október 13. időpontjában a 210.000.000 forint lekötött tartalék az elszámolás során a saját tőke összegét nem csökkenti.

[32] Mindezen túlmenően az is megállapítható, hogy – az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben – a fejlesztési tartalék képzéséről döntés a közgyűlés hatáskörébe tartozik.

[33] A Ptk. 3:335. § (2) bekezdés e) pontja értelmében a szövetkezet közgyűlésének hatáskörébe tartozik az adózott eredmény felhasználásáról szóló döntés meghozatala.

[34] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes alapszabálya ezen – valóban diszpozitív – rendelkezéstől eltérő szabályozást tartalmaz. Az alapszabály II.6.1. pontja és III.1.2. pont e) alpontja a fentiekkel szó szerint egyező rendelkezést rögzít, míg a II.6.2. pontja a szövetkezet egyéb céljainak – így pl. beruházás megvalósítására – szolgáló összegekről döntést a közgyűlés hatáskörébe utalja. Mivel a fejlesztési tartalék képzése az adózott eredmény felhasználása körébe tartozó döntés, továbbá a gabonátároló megvalósítása mint beruházási cél érdekében történő döntés az alapszabály II.6.2. pontja értelmében kifejezetten a közgyűlés hatáskörébe sorolt, az erről való döntést az igazgatóság nem hozhatja meg. A Fővárosi Ítéltábla ennek megállapításakor figyelemmel volt arra is, hogy az alapszabály II.6.1. pontja, valamint a II.3.12. pontjának a) alpontja az adózás utáni eredmény

felhasználására vonatkozóan kifejezetten (csak) javaslattételi lehetőséget ír elő az igazgatóság számára.

Ezért az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette tényállásában, hogy az alapszabály III.1. pontja értelmében a fejlesztési tartalék képzéséről döntés nem tartozik a közgyűlés feladatkörébe.

[35] Minderre tekintettel az is megállapítható, hogy amennyiben a tartalék lekötése nem a 210.000.000 forintnak az eredménytartalékból a tőketartalékba könyvekben átvezetése időpontjában, a lekönyvelés által történne meg, – a szakértői véleményben foglaltaknak megfelelően – az arról, illetőleg a fejlesztési célú tartalékról szóló döntést a közgyűlés 2017. február 21-én határozatával hozta meg, azaz az elszámolás időpontjában a fejlesztési tartalék semmiképpen sem vehető figyelembe a saját tőke összegét csökkentő tételként.

[36] A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy az elszámolás tekintetében irányadó 2016. október 13-i időpontban sem a közgyűlés fejlesztési tartalékról döntése, sem annak a könyvekben átvezetése nem történt meg, ezért nincs jelentősége az alperes 2017. február 21-i közgyűlési határozata hatályon kívül helyezésének.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Ptké. 10/A. § (3) bekezdése értelmében a határozat hatályon kívül helyezését kimondó bírósági ítélet hatálya annak jogerőre emelkedésével áll be. A jogi személy szervei által hozott határozat meghozatalára visszamenőleges hatállyal történő hatályon kívül helyezésére csak akkor van lehetőség, ha jogszabály a bíróság számára azt kifejezetten lehetővé teszi. A joggyakorlat (BH2014. 84, Fővárosi Ítéltábla ügyszám3 és ügyszám4) egyöntetű a tekintetben, hogy a társasági határozat mindaddig alkalmas joghatás kiváltására, amíg annak végrehajtását a bíróság fel nem függeszti, vagy azt jogerősen hatályon kívül nem helyezi. Ez a gyakorlat a szövetkezeti közgyűlési határozat tekintetében is irányadó.

[37] Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a felperest megillető összeg kiszámításánál – a szakértői vélemény megállapításait e részben elfogadva – a saját tőke összegét növelő tételként vette figyelembe az épületek és építmények értéknövekedésére tekintettel számolt értékelési tartalék 18.909.000 forint összegét.

[38] A Számv.tv. 39. § (1) bekezdés a) pontja értelmében értékelési tartalékként, és azon belül elkülönítetten kell kimutatni az 58. § szerinti piaci értékelés alapján meghatározott értékhelyesbítés összegét az értékhelyesbítés értékelési tartalékaként.

Az 57. § (1) bekezdése szerint a befektetett eszközöket, a forgóeszközöket bekerülési értéken kell értékelni.

A (3) bekezdés értelmében amennyiben a befektetett eszköz piaci értéke jelentősen meghaladja a visszairás utáni könyv szerinti értéket (a nyilvántartásba vételkor megállapított, bekerülési értéket), ezen eszköz - az 58-59. § előírásai szerint - piaci értéken is felvehető. Ez esetben a bekerülési érték figyelembevételével meghatározott nettó érték és a piaci érték különbözetét az eszközök között értékhelyesbítésként, a források között - az értékhelyesbítés összegével azonos összegben - értékelési tartalékként lehet kimutatni.

[39] A fentiekből következően amennyiben valamely befektetett eszköz piaci értéke a visszairás utáni könyv szerinti értéket jelentősen meghaladja, az adott eszköz a könyvekbe, a mérlegbe piaci értéken is felvehető úgy, hogy a könyv szerinti érték és a piaci érték különbözete - mint értékhelyesbítés kerül kimutatásra, egyezően a források között kimutatott értékelési tartalékkal.

A nettó érték és a piaci érték különbözetének értékelési tartalékként kimutatása viszont ez esetben nem kötelező; a vállalkozás döntési szabadságába tartozik, hogy él-e az értékhelyesbítés lehetőségével. A jelen esetben nem volt vitatott az, hogy az alperes az értékhelyesbítés lehetőségével nem kívánt élni, illet a számviteli politikájában nem tüntetett fel. Maga a szakértői vélemény is azt állapította meg, hogy a Számv.tv. 39. §-a csupán lehetőséget ad a piaci áron értékelésre, és az alperes ezzel a lehetőséggel nem élt. A szakértői vélemény 2021. január 19-i kiegészítésében kifejezetten szerepel, hogy az értékhelyesbítés intézménye akkor alkalmazható, ha azt a vállalkozás a számviteli politikában rögzíti. Az alap szakértői vélemény 25. oldalán rögzítettek értelmében az alperes ugyan nem élt az értékhelyesbítés lehetőségével, azonban az építmények, épületek értéknövekedésének összegét azért találta indokoltnak figyelembe venni, mivel azok jelentős értéket képviselnek.

Ezen szakértői megállapítás viszont a per egyéb adataival, az alperes számviteli politikájának a szakértő által is rögzített tartalmával ellentétes.

[40] Ezért a szövetkezetből kilépő felperes részére fizetendő összeg számításánál a 18.909.000 forint értéknövekmény összege értékelési tartalékként nem vehető figyelembe.

[41] Az elsőfokú bíróság helytállóan számolta a felperes tagsági időszaka alatt keletkezett saját tőke növekményének összegét az elszámolás időpontjára vetített saját tőke és a jegyzett tőke különbözeteként. Ennek során helytállóan vette figyelembe a szakértő számításában is szereplő 5.800.000 forint jegyzett tőke összeget. A szakértő 2020. február 26. napján megtartott tárgyaláson személyesen tett nyilatkozata értelmében ugyanis a 2016. évi 6.100.000 forint nyitó egyenleghez képest a 2016. október 13-ig három kilépő tagra eső 300.000 forinttal csökken ez a tétel. A főkönyvi katon szerinti 500.000 forinttal történő csökkenés további két tag év végéig történt kilépésének eredménye.

A Fővárosi Ítéltábla e körben jegyzi meg, hogy az igazságügyi szakértő – az elsőfokú bíróság által rögzítettektől eltérően – nem a megelőző, 2015. évi, hanem a 2016. évi, részüidőszakra arányosított adatokkal számolt (2019. március 11-én kelt szakvélemény 16-17. oldal, 2.G.40.166/2018/53. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozat).

[42] Mindezek alapján a felperes tagsági jogviszonya alatt keletkezett saját tőke az alábbiak szerint volt számítandó.

2016. október 13-án az alperes saját tőkéje 5.800.000 forint jegyzett tőkéből, 15.427.000 forint tőketartalékból és 199.364.000 forint eredménytartalékból állt, amelyhez hozzászámítandó 10.000.000 forint lekötött tartalék összege is. Az elsőfokú bíróság ehhez képest tévesen vette figyelembe a 18.909.000 forint értékelési tartalékot a saját tőke növekményeként. Az ezen összeg figyelmen kívül hagyásával számított 230.591.000 forintból

levonandó a jegyzett tőke 5.800.000 forint összege. Az így megkapott 224.791.000 forint minősül a felperes tagsági jogviszonyának időtartama alatt keletkezett saját tőke összegének.

[43] Ezt az összeget – a Ptk. 3:361. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően – csökkenteni kell a lekötött tartalék 10.000.000 forint összegével. További 210.000.000 forint fejlesztési tartalékkal csökkentésnek azonban – a fentebb kifejtettek szerint – nincs helye.

Az ennek eredményeként kapott 214.791.000 forint az, amelynek a felperesre eső hányada számítandó.

[44] Az elsőfokú bíróság helytállóan számolta a felperest megillető összeget a felperes vagyoni hozzájárulásának szakértői véleményben rögzített 1,72%-os arányára figyelemmel.

[45] A Ptk. 3:361. § (1) bekezdése diszpozitív szabályként írja elő, hogy a felperest a vagyoni hozzájárulására jutó, lekötött tartalékkal csökkentett saját tőke összege illeti meg.

Az alperes állításával szemben az alapszabály ehhez képest ellentétes elszámolási módot nem állapít meg. Az alapszabály III.3.3. pontjának alperes által hivatkozott rendelkezései általánosságban, a tagsági jogviszony tartalma körében határozzák meg az eredmény és a felhalmozott vagyon tagok közötti megosztásának módját, azonban a kilépő tagra vonatkozó elszámolást nem ez, hanem az alapszabály II.8.9. pontjának ehhez képest speciális rendelkezése szabályozza, amely szabályozás a Ptk. 3:361. § (1) bekezdésével egyezően a tag vagyoni hozzájárulásának arányát rendeli figyelembe venni.

A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy az alperes fellebbezésében kidolgozott elszámolás sem az alapszabálynak az eredmény felosztása esetében irányadó II.3.3. pontja szerint a termékek értékének arányát, hanem azok súlyát veszi alapul, amely számítás ezért semmiképpen sem lehetne helytálló.

[46] Erre tekintettel a 214.791.000 forintnak a felperes 1,72%-os vagyoni hozzájárulásának arányában a felperesre eső része 3.694.405 forint, amely – ugyancsak a Ptk. 3: 361. § (1) bekezdése, valamint az alapszabály ezzel egyezően rendelkező II.8.9. pontja értelmében – a felperes 100.000 forint vagyoni hozzájárulásával növelendő.

[47] A fentiek alapján a felperest az elszámolás alapján megillető összeg 3.794.405 forint.

[48] A Fővárosi Ítéltábla minderre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve a fellebbezett rendelkezéseit a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a teljes perkölségre kiterjedően megváltoztatta, és a marasztalási összeget 3.288.485 forinttal 3.794.405 forintra felemelte, míg az ítéletnek a keresetet 3.794.405

forintot meghaladó részben elutasító rendelkezését ugyancsak a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[49] A Fővárosi Ítéltábla a perköltség összegét a pernyertesség-pervesztesség arányának megváltozása folytán a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 81. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

Az elsőfokú eljárásban a felperesnek 300.000 forint eljárási illetékből, 160.000 forint magánszakértői díjból, 611.100 forint igazságügyi szakértői díjból, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja és 4/A. §-a szerint megállapított mértékű 200.000 forint + áfa, valamint tárgyalásonként 35.000 forint + áfa, összesen 375.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból, az alperesnek 15.000 forint és 49.600 forint szakértői díjból, továbbá az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint megállapított mértékű, 250.000 forint ügyvédi munkadíjból álló költsége merült fel. Az eredeti keresetben követelt 5.000.000 forinthez mint pertárgyértékhez képest az elsőfokú eljárásban a felperes pernyertességének aránya 76%, míg az alperesé 24%, így a felperest az összesen 1.547.350 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltségének arányos része, 1.176.000, míg az alperest az összesen 314.600 forint perköltségének arányos része, 75.500 forint illeti, amelynek különbözete 1.100.500 forint a felperes javára.

A másodfokú eljárásban a felperesnek 288.960 forint fellebbezési illetékből és az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint megállapított 250.000 forint, valamint tárgyalásonként 50.000 forint, azaz összesen 300.000 forint összegű ügyvédi munkadíjból, míg az alperesnek 7.782 forint fellebbezési illetékből és az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint megállapított mértékű, 50.000 forint és tárgyalásonként 50.000 forint, azaz összesen 100.000 forint ügyvédi munkadíjból álló költsége merült fel. A felperes fellebbezése 3.288.485 forint erejéig, míg az alperes csatlakozó fellebbezése – az értékelési tartalék összegének számításból elhagyása folytán, a csatlakozó fellebbezésben kért leszállítás összegének korlátjára tekintettel – 194.552 forint összegben vezetett eredményre, amelyre tekintettel a másodfokú eljárásban a felperes 85%-ban, míg az alperes 15%-ban tekintendő pernyertesnek. Ezért a felperest a teljes másodfokú 588.960 forint perköltségéből 500.600 forint, míg az alperest az összesen 107.782 forint másodfokú perköltségből 16.100 forint illeti meg, amelynek különbözete 484.500 forint a felperes javára. A Fővárosi Ítéltábla a fentiek alapján kötelezte az alperest a felperesnek 1.100.500 forint + 484.500 forint, azaz összesen 1.585.000 forint első- és másodfokú együttes perköltség megfizetésére.

Budapest, 2022. április 6.

dr. Rutkai Éva s.k.
a tanács elnöke

dr. Kolozs Balázs s.k.
előadó bíró

dr. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: